

Драгоманова Оксана Олександрівна

Біографія

Оксана Олександрівна Драгоманова — українська письменниця, перекладачка, правниця, громадська діячка.

Кузина видатної української письменниці Лесі Українки, племінниця Олени Пчілки та Михайла Драгоманова.

Народилася 22 грудня 1894 року в Петербурзі у родині лікаря-психіатра Олександра Драгоманова (рідний брат М. П. Драгоманова й Олени Пчілки) та Олександри Кузьміної. З 1895 року жила з батьками у Творках (зараз це околиця міста Прушков Мазовецького воєводства, 15 км від Варшави, Польща), де тато працював лікарем психіатричного шпиталю. Батьки походили з дворянського роду з Полтавщини, тому дитинство Оксани минало частково й у Гадячі.

Після закінчення зі срібною медаллю класичної гімназії у Варшаві, продовжила освіту на юридичному відділі Бестужевських курсів у Петербурзі. Закінчила курси 1912 року, ставши однією з перших жінок-правників у царській Росії.

У 1918–1920 рр. Оксана та її чоловік Іван Храпко були службовцями дипломатичної місії Української Держави й УНР у Петрограді, юридичного відділу Міністерства закордонних справ у Києві, дипломатичного корпусу у Відні (після липня 1919 р.). О. Драгоманову-Храпко також включили до складу дипломатичної місії Директорії на Версальську мирну конференцію. Продовжувала студії у Віденському університеті та Сорбонні (Париж) на юридичному факультеті. Працювала в юридичному відділі Міністерства закордонних справ УНР у Відні, Берліні, Парижі (1918–1921).

Після поразки визвольних змагань жила в Парижі, Берліні. Засновниця й активістка українського жіночого руху, членкиня управи української секції Міжнародної Жіночої Ліги Миру і Свободи, учасниця міжнародних конгресів цієї організації в Гаазі, Відні, Вашингтоні.

1924 року емігрувала з Франції до США, прибула до Нью-Йорка 21 квітня.

З 1928 року мешкала в Ріо-де-Жанейро (Бразилія) та Буенос-Айресі (Аргентина), працювала у Північноамериканському банку "Бостон" урядовцем польсько-російського відділу.

1931 року очолила перше жіноче українське товариство в Аргентині, була членом Братства Святої Покрови Української автокефальної православної церкви, а також членом правління та головою літературного відділу Співки українських науковців, літераторів і митців. Брала участь у складанні українсько-іспанського словника "Перші кроки українця в Аргентині".

1958 року вийшла на пенсію.

У грудні 1959 року через недугу серця разом із чоловіком тяжко хвора Оксана Драгоманова-Храпко поїхала лікуватися до США.

Померла 3 квітня 1961 року в Лос-Анджелесі (США), похована в штаті Каліфорнія.

Перші оповідання опублікувала у збірці "Наша воля" (Відень, 1920). Друкувалася у аргентинській та закордонній українській періодиці, зокрема у літературно-мистецькому журналі "Пороги" (Буенос-Айрес). Видала повість про життя українських поселенців у Аргентині "По той бік світу" (Буенос-Айрес, 1951). Переклала окремі твори Гі де Мопассана, Шарля де Костера, Жуля Верна та інших західноєвропейських (французьких, іспанських, англійських) письменників.